

forfølg. bliver kun en Forblændelse, Noget, hvorved man søger at give Sagen et andet Udseende end det sande og virkelige. „Men disse 250,000 Rbd.“, siges der, „hvortil kunde de ellers ikke bruges!“ Et æret Medlem (Th. Nielsen) har givet Anviisning paa at bruge dem til Flaaden. Ja, jeg skal med Fornøielse være med til at gjøre alle de Udgifter, som ere nødvendige og hensigtsmæssige til et godt Søforsvar; men jeg skulde tage meget feil, om der ikke mellem de forskjellige Medlemmer, som have stillet disse Nedsættelsesforslag, findes adskillige, som ogsaa, da vi havde Flaaden for, vilde tage Pengene bort fra den og bruge dem til noget Andet, saa at en Henviisning tilsfald fra disse Medlemmers Side til at anvende Pengene paa Flaaden, er et Argument, der kommer temmelig uheldigt frem netop fra dem.

Vi føres da nu over til en Betragtning af Spørgsmaalet i det Hele, til en Betragtning af Theatrets Betydning, af Theatrets Nødvendighed for den dramatiske Poesi og den dramatiske Poesis Betydning igjen for Nationens aandelige Liv. Ja, herom kunde der jo tales meget længe. Men jeg skal dog tillade mig at citere en Mand, der med Rette nyder stor Anseelse, som er en af vort Fædrelands meest fremtrædende Digtere og Historikere, og som glæder sig ved særlig Tillid netop hos en Deel af de ærede Medlemmer, som have modsat sig Theatrets Understøttelse af Staten, og som haardnakket vægre sig ved at lukke Bliffet op for den Betydning, som Poesien, den dramatiske Poesi og Skuepladsen udøve paa et Folks hele aandelige Liv. Denne Mand er N. F. S. Grundtvig. Han har et Sted — og jeg tvivler ikke om, at han paa flere Steder har gjort det; men jeg har idag kun dette ene Sted at holde mig til — i sin Bog om „Nordens Sindbilledsprog“ udviklet, hvorledes det er gaaet til, at den engelske Nation er bleven saa stor og kraftig, som den er, har faaet en saadan frodig og frivillig Litteratur, naagtet navnlig den engelske Nations kirkelige Liv paa et tidligere Tidspunkt var sunket ned til at være i høj Grad dødt og ubenaandet, og han har da gjort opmærksom paa, at der er to Kræfter, som i saa Henseende have frelst

det engelske Folk; den ene er den, som har gjort sig gjældende gennem Skjaldene, Minstrelserne og Skuepillerne, den anden den, som har gjort sig gjældende gennem det levende Ord i Parlamentet. Det frie Ord, siger han, har havt en dobbelt Skueplads, dels en poetisk og dels en politisk, og Grundtvig udvikler, hvorledes det er disse to Ting, der have givet den engelske Nation dens store Opsving, og at den ved disse to Anfere har redet Tidens Storme af. Jeg skal tillade mig at læse et Sted op deraf; det er ikke langt. Pag. 131—32 i det anførte Værk (Udgaven fra 1832) siger han: „Saaledes kom da Poesien paa Skuepladsen, og skjøndt den altid der befunder sig i et tvetydigt Selskab, hvor den aldrig ret veed, om den skal oplives eller dræbes, beundres eller belees, beklappes eller udpiibes, saa lærer dog Grækerne, som det borgerlige Naturfolks, Historie, at vil Poesien vinde Borgereskab, maa det være der, og at paa Folkens gamle Dage maa Alting enten faae et borgerligt eller et slavisk Udseende, saa Poesien maa forlige sig med Skuepladsen.“ Men, siger man saa: Poesien vil nok vedblive at gaae til Skuepladsen, selv om Staten tager sin Haand fra den, der er ingen Fare. Der skrives jo ogsaa nu for andre Scener end det kongelige Theater. Hvorfor skulde man saa troe, at naar man tager det bort som Statsinstitut, Poesien da skulde forlade Scenen? Nu have vi i Danmark havt forskjellige Former af den dramatiske Kunst og den dramatiske Kunsts Udøvelse, og jeg tør dog dristig spørge Enhver: Under hvilke Former er den danske Skueplads bleven til Noget? Det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgfreds (Høgsbro), som ganske vist er utrættelig i at vende tilbage med de samme og de samme Tanker, de samme og de samme Argumenter, og som kun drives haardt i Jorden for at springe desto høiere op igjen, er atter og atter vendt tilbage til Sætningen om, at Holberg jo har skrevet for et privat Theater. Ja, Holberg skrev for et privat Theater, og derfor endte det med, at Holberg ogsaa maatte skrive „den danske Comedies Begængelse“, og det er, saavidt jeg kan mærke,